

розчинена псевдодемократизмом (лібералізмом), пройнята ілюзіями, яких активно поширюють певні політичні чинники. Не зуміла відвоювати інформаційний простір на своїй етнічній території. Не зуміла вирішити соціального статусу українців, які від початку незалежності до сьогодні в головній масі перебувають на грані виживання.

Зміниться ситуація з того часу, коли кожен українець буде жити і діяти так, як Шевченко. Для такого висновку є підстава: вплив Шевченка, про що Ю.Барабаш пише: «...Шевченко для українства, як Пушкін для росіян, – «це наше все» [Барабаш 2006: 691].

Література:

Барабаш 2006: Барабаш Ю.Вибрані студії. Сковорода. Гоголь. Шевченко. – К., Видавничий дім «Києво-Могилянська академія», 2006. – 742 с.; *Кравців 1962*: Кравців Б. «Коли ми діждемося Вашингтона»... До генези Шевченкового «нового і праведного закону» //Шевченко Т. Повне видання. Т.IV. – Чікаго, 1962. – С.351 – 365.; *Лотоцький 1962*: Лотоцький О. Державницький світогляд Т.Шевченка // Шевченко Т. Повне видання в 14 томах. Т. III. – Чікаго, Вид-во М.Денисюка, 1962. – С. 349 – 369.; *Маланюк 1961*: Маланюк Є. Три літа // Шевченко Т. Пов. вид. У 14 томах. – Т. II. – Чікаго, Вид-во М.Денисюка, 1961. – С. 257 – 263.

Микола Ткачук, проф.(Тернопіль)

ББК 83 (4Укр) 5 - 8

УДК 82. 477 – 192.3

Наративна стратегія поеми «Катерина» Тараса Шевченка

У статті досліджується наративна стратегія поеми «Катерина» Тараса Шевченка. В художньому світі твору гетеродієгетичний (третьоособовий) наратор розповідає про історію зведеної дівчини, виступає експліцитним, тобто явним оповідачем, заявляючи про себе у ліричних відступах. Він дає оцінку вчинкам персонажів, моделює центрогеройний сюжет, повчає уявних читачів і безпосередньо звертається до Катерини, співчуваючи їй.

Ключові слова: *нарація, оптика, гетеродієгетичний наратор, гомодієгетичний наратор, аукторіальна розповідна ситуація, поема.*

Mykola Tkatchuk. The narrative optics of the poem "Kateryna" by Taras Shevchenko.

The article deals with the analysis of the narrative strategy of the poem "Kateryna" by Taras Shevchenko. In the artistic world there is explicit heterodiegetic (third-person) narrator representing himself in lyric digressions, telling about the abandoned girl. He evaluates the characters deeds, models charactercentered plot, teaches imagined readers and directly appeals to Kateryna sympathizind her.

Key words: *narration, optics, heterodiegetic narrator, homediegetic narrator, auctorial narrative situation, poem.*

Микола Ткачук. Художественный нарратив поэмы «Катерина» Тараса Шевченко.

В статье исследуется нарративная стратегия поэмы «Катерина» Тараса Шевченко. В художественном мире произведения гетеродиегетический (от третьего лица) нарратор рассказывает историю брошенной девушки, представляется эксплицитным, то есть явным повествователем, заявляя о себе в лирических отступлениях. Он оценивает поступки персонажей, моделирует центрогеройный сюжет, напутствует воображаемых читателей и непосредственно обращается к Катерине, сочувствуя ей.

Ключевые слова: *наррация, оптика, гетеродиегетический нарратор, гомодиегетический нарратор, аукториальная нарративная ситуация, поэма.*

Сучасна наратологія розглядає наратора як суб'єкта мовлення, носія оповіді, що виступає зображувачем світу і як зображений, як-от: Устина в повісті «Інститутка» Марка Вовчка. Такий тип оповідача називають гомодієгетичним. Традиційним було уявлення, що наратор посідає проміжне становище між героєм і автором. В.Виноградов у свій час увів поняття «образ автора», тобто суб'єкта мовлення, який наділений біографічними рисами свого творця. В сучасній нарративній термінології це гетеродієгетичний (третьоособовий) розповідач, якого Валерія Смілянська називає «власне автором» [5, 133]. Цей тип постає у ролі не зображуваного, але творця змальованого світу зі своїми поглядами на дійсність і події. Первісний автор твору в текст не входить: він перебуває у стані мовчання, відноситься опосередковано до твору і становить собою феномен, за Бахтіним, позаестетичної величини, коли «у мені закінчується будь-яка

наявність; коли завершується у мене все буття як таке» [2, 180]. Тому первісний автор набуває трансцендентальності до твору, але перебуває до нього в іманентній позиції, зокрема у створених образах нараторів і героїв.

Окреслені суб'єкти наративу були визначені французькими структуралістами й постструктуралістами, відокремлені від первісного автора, а тому їх розрізнення важливі для розуміння наративної природи того чи іншого твору. Жодного із них (навіть гетеродієгетичного наратора, найбільш об'єктивного) не можна прямо співвіднести з творцем художнього твору: виявом, а не вираженням його інтенції стає тільки твір як ціле, як естетичний феномен. Уже в творах Г. Філдінга, Л. Стерна, Й.В. Гете, М. Гоголя, Г.Квітки-Основ'яненка оповідач чи розповідач, хоча і співвідноситься з постаттю автора, проте виділяється у наративі тексту, є його невід'ємним компонентом [6, 20]. Інколи, як у повісті «Музикант» Т.Шевченка, створюється паралелізм художньо-життєвих ситуацій наратора і героя, котрий виконує важливу функцію естетичного цілого.

Ліро-епічний твір за своєю природою суттєво відрізняється з точки зору комунікативної будови, структури оповідної стратегії. Такий текст сприймається читачем як монологічний, хоча при цьому ліро-епос може містити мовлення несхожих суб'єктів, у ньому пересікаються точки зору ліричних персонажів та ліричного розповідача. Це поєднання різних семантичних планів, розбіжних просторових та часових позицій оповідача. Читач має декодувати таке складне повідомлення, щоб зрозуміти авторську художню модель світу. Тому ліро-епічний наративній ситуації властиве взаємопроникнення мовлення персонажа і наратора. Якщо у прозовому наративі читач може ознайомитися з внутрішнім монологом героя його висловлюваннями, то в ліриці часто відсутнє таке розрізнення. Слова й думки героя стають синкретичними й інтегрованими в мовлення ліричного наратора. Точка зору героя або другорядних персонажів може виявлятися лише в кількох фразах ліричного наратора. Відтак ліро-епічна поема вимагає прочитання з погляду теорії розповіді, адже в її художню структуру закладено складну мовленнєву організацію.

У часи Шевченка в жанрі поеми романтики прагнули знайти нейтральну позицію стосовно героя, який поставав

винятковою особистістю, людиною-монолітом, яскравим індивідуумом. Цієї поетики не обминув український митець, демонструючи винахідливість у викладових формах і конструюванні світу та людини в ньому. З цією метою він використовує образ наратора, який зреалізовує інтенції автора й діє паралельно до розповідної історії героїв. Читач може судити про постать наратора за його дискурсом, за умінням розгортати картину буття персонажа. Художній світ поеми моделюється через паралелізм планів та оцінок наратора і героїв. Героїня «Катерини» виступає суб'єктом рівноправної свідомості щодо розповідача, який розглядає героїню як «іншого», як самостійну особу. Проте в дихотомічній структурі поеми образ наратора і героїні нероздільні. Такою постає композиція суб'єктних відношень поеми. Поєднання цих двох смислових структур у тексті утворює роздільно сушу тотожність – образ наратора та образ героїні. Розповідач вільно перетинає межу естетичної реальності, розсовуючи план зображення, коли героїня переходить цю межу наратора, і в наратив твору вклинюється дискурс героїні чи героїв.

Наративна стратегія аналізованої поеми є складною. Екстрадієгетичний наратор звертає увагу на інтрадієгетичного [7, 40, 50] персонажа, чим увиразнюється як зовнішній, так і внутрішній світ героїні. Він моделює суб'єктивні відчуття Катерини, вибудовує контекст розповідуваної історії. А тому зовнішній наратор (у граматичній формі) переходить на теперішній час, отже, розповідач-усезнавець у багатьох епізодах стає на точку зору героїні. З огляду на парадигму точок зору, зокрема психологічної, Шевченко вдається до таких форм фокалізації: нульової, внутрішньої і зовнішньої.

За жанром «Катерина» Т.Шевченка – *центрогеройна поема*, дія в ній розгортається довкола героїні, яка є суб'єктом звертання («Катерино, серце моє! / Лишенько з тобою! / Де ти в світі подінешся / З малим сиротою?») [10, 32]) і об'єктом розповіді. Шевченків розповідач конструює художній наратив так, що він концентричними колами обертається навколо Катерини, його дискурс відчувається як слово про присутню особу, за якою він спостерігає, співчуває, горює. Створений автором розповідач становить собою ядро наративу, його точка зору на події – це точка зору ауторіального [11, 41] розповідача, який чітко і недвозначно

формує читацьку рецепцію, явно висловлюється про своїх персонажів, надає їм слово. Для розуміння кругозору, ідейної концепції твору, порушених питань суттєвим є саме аукторіальний дискурс наратора. В такий спосіб через оптику розповідача створюється образ-особистість, що особливо яскраво втілюється в головній героїні твору. Художня тканина ліро-епічної поеми засвідчує, що експліцитний наратор-усезнавець дивиться на героїню як на особу, усвідомлює її в категоріях власного «я», але не як «іншого». Така суб'єктивна модальність образу зумовлюється поглядом розповідача, який, за словами М.Бахтіна, «художньо освоює героя» і здійснює це, передавши йому свій надлишок оцінки й оформлення, наділяючи героя своєю самосвідомістю, переживаннями, які, проте, виходять з-під влади розповідача [3]. Наратор не просто художньо освоює образ, але стає невіддільним від нього. Звідси – його проникливі монологи, біль серця, рефлексії над долею Катерини, уміння органічно поєднати естетичну й етичну оцінку, витворюючи героїню як художній феномен.

У романтичній епіці Шевченкової доби увага зосереджувалась на подіях, акціях, що знайшло своє втілення в «наративі про події». Проте в байронівській поемі, до якої тяжів Тарас Шевченко, важлива роль відводилась ліричному началу, тому ліричний оповідач викладає свої роздуми у ліричних відступах, в яких від власного імені висловлює погляд на описувані події. Ці відступи набувають узагальнювального філософського характеру, але водночас пов'язані з особистісним началом, на що вказує першоособова форма такої наративної ситуації: «Візьміть срібло-злото / Та будьте багаті, / А я візьму сльози – / Лихо виливати; / Затоплю недолу / Дрібними сльозами. / Затопчу неволю / Босими ногами! / Тоді я веселий, / Тоді я багатий, / Як буде серденько / По волі гуляти!» [10, 36]. Наратор використовує цитатний дискурс, яким так само ліризував поему. Тому своєрідно виражено ідеологічну точку зору у структуротворчості фікційного світу поеми. Це виявляється у персональній присутності екстрадієгетичного наратора, який постійно висловлює своє ставлення до історії зведеної дівчини, про яку розповідає, і про сам дискурс, який викладає перед реципієнтами. З цією метою він звертається до персонажа або уявних слухачів: «Бач, на що здалися карі оченята: / Щоб під чужим тиним сльози виливать! / Отож-то

дивіться та кайтеся, дівчата, / Щоб не довелося москаля шукать, / Щоб не довелося, як Катря шукає... / Тоді не питаєте, за що люде лають, / За що не пускають в хату ночувать» [10, 38].

Спостерігаємо в поемі й такий нарративний прийом, як утручання розповідача в нарративний дискурс: ліричний оповідач уставляє коментар про дорогу в Московщину, виражаючи власні переживання: «Далекий шлях, пани-брати, / Знаю його, знаю! / Аж на серці похолоне, / Як його згадаю. / Попоміряв і я колись – / Щоб його не мірять!..» [10, 37]. Це не просто експліцитний вияв особистості наратора, який наводить автобіографічну інформацію, а взаємопроникнення художнього світу, про який розповідається, у світ, в якому розповідають. Наратор стає ще одним героєм історії, він прирівнюється до Катерини, бо, як і вона, зазнав поневіряння і є носієм знання про антигуманний світ. На це проникнення наратора-персонажа у дієгетичний світ накладається ще один аспект нарративної моделі: уведення експліцитного адресата «панів-братів». Явний читач, який за своєю природою екстрадієгетичний, також уводиться у світ історії: «Бреше, – скажуть, сякий такий! / (Звичайно, не в очі.) / А так тільки псує мову / Та людей морочить» [10, 37]. Цей вставний монолог указує на ворожість уявного читача до авторського дискурсу, який стоїть на боці пригнобленої України, її дочки Катерини. Тому наратор відмовляється від автобіографічної оповіді, висловлення своїх вражень, а вертається до зображення історії покритки, яка в цьому плані є достовірнішою, ніж особисті переживання.

Об'єктивність наративу в поемі Т.Шевченка пов'язана з прямим словом наратора як самототожним суб'єктом, але він уміє говорити мовою героїв, дивитись на світ їхніми очима та очима народу. Диктат розповідача відчувається в його рефлексіях, що передують фрагментам розказуваної історії Катерини або увиразнюють їх. Такі нарративні форми були характерними для ліро-епосу в добу Шевченка-романтика, адже мистецтво слова переслідувало не тільки естетичну, а й пізнавальну і повчальні функції, обертаючись навколо буття і драматичної долі людини. Звідси – резонерство наратора у його рефлексіях. Мета такого дискурсу – викликати у реципієнта співпереживання, замислитись над учинками героїв і стійкими законами народної моралі, яких нікому не дано порушувати.

Поетика художньої розповіді будується на персонажній фокалізації: «Вичуняла Катерина, / Одсуне кватирку, / Поглядає на улицу, / Колише дитинку; / Поглядає – нема, нема... / Чи то ж і не буде? / Пішла б в садок поплакати, / Так дивляться люде. / Зайде сонце – Катерина / По садочку ходить, / На рученьках носить сина, / Очиці поводить: «Отут з муштри виглядала, / Отут розмовляла, / А там... а там сину! Сину!» / Та й не доказала» [10, 32]. Катерина виконує функцію фокального персонажа, адже на ній зосереджена увага наратора, який фіксує кожен крок, подих серця покритки: «Прийде до криниці, / Стане під калину, / Заспіває *Гриця*. / Виспіває, вимовляє, / Аж калина плаче» [10, 31]. У багатьох фрагментах тексту все побачено Катериною, зображено через її сприймання, хоча суб'єктом мовлення – не вона, а розповідач. Освітлення, навіть почуття, емоційна тональність линуць у цій картині, подані з погляду героїні. Завдяки персонажній фокалізації героїня постає носієм свідомості, а не самосвідомості, оскільки зображена у форматі наратора: Катерина – тільки оптика, що освітлює картину, вона й сама частина цієї картини, знаходиться в середині її: «А тим часом вороженьки / Чинять свою волю – Кують речі недобрії. / Що має робити? / Якби милий чорнобривий / Умів би спитати... / Так далеко чорнобривий, / Не чує, не бачить, / Як вороги сміються їй, / Як Катруся плаче. / Може, вбитий чорнобривий / За тихим Дунаєм: / А може – вже в Московщині / Другую кохає! / Ні, чорнявий не убитий, / Він живий, здоровий... / А де ж найде такі очі, / Такі чорні брови?» [10, 32 – 33]. Героїня Шевченка окреслюється в параметрах гетеродігетичного наративу, проте наділена автономною свідомістю. В інших сегментах тексту спостерігається нульова форма фокалізації, яка визначає наративну стратегію, що розгортається в художньому просторі тексту. Наратор-усезнавець формує запропоновану модель світу відповідно до драматичної ситуації. Шевченко знайшов особливу тональність розповіді: його наратор прагне бути об'єктивним, водночас і повчальним, пророчим, часто наближений до інтенції і слова героїні: ось у саду покритка прощається, говорячи про свою замислену спокуту за заподіяне: «Боже ти мій!.. Лихо моє... / Де мені схватись!.. / Заховаюсь, дитя моє, / Сама під водою, / А ти гріх мій спокутуєш / В людях сиротою, / Безбатченком!..» Це наративний прийом пролепсису, тобто

забінання в майбутнє. [10, 98]. Зберігається нульова фокалізація екстрадієгетичного наратора, бо він єдиний володіє інформацією про те, що відбувається з Катериною. Водночас наратор глибоко проникає у внутрішній світ героїні: через його слово пробивається її слово. Виникає наративна ситуація рівноправності голосу розповідача і героїні як суб'єктів пізнання світу, рефлексій над життям. Більше того, розповідач своїм лірично забарвленим наративом і тональністю немов проникає в душу Катерини: через нього вона говорить сама, виливаючи свої болі в монолозі. Хоча в цих епізодах Катерина постає як інтрадієгетичний оповідач, проте гетеродієгетичний наратор як деміург перебуває згори над картиною художнього світу, творить її зрозумілою для реципієнта.

Відтворюються наративні ситуації, коли спостерігається рівноправність дискурсів розповідача і героїв як суб'єктів пізнання світу, оскільки це пізнання в двох випадках артикульовано як самопізнання буття. За моделі відсторонено-об'єктивної розповіді в художньому дискурсі наратора чути голос Катерини, який аплікується у наратив, стає схожим на невласне пряме мовлення. Зокрема, в епізоді зустрічі з чумаками Катерина змушена просити милостиню: «Іде шляхом молодиця, / Мусить бути з прощі. / Чого ж сумна, невесела, / Заплакані очі? / У латаній свитиночці, / На плечах торбина, / В руці ціпок, а на другій / Заснула дитина... // Бере шага, аж труситься: / Тяжко його брати!.. А дитина? / Вона його ж мати. / Заплакала, пішла шляхом, / В Броварах спочила, / Та синові за гіркого / Медяник купила» [10, 37 – 38]. Сцена наповнена психологічними нюансами: відчувається внутрішня боротьба в душі матері, сором просити милостиню: «Бере шага, аж труситься» [10, 102]. У Катерини розвинене відчуття святого материнства, вона жебрачить Христа ради не для себе, а для сина, аби нагодувати його. У цьому сегменті тексту говорить оповідач, але й відтворено мовлення героїні, зближуються інтенції розповідача та персонажа, хоча й відчувається певна їх різноспрямованість. Виникає враження, ніби Катерина слухає слова наратора і тих, що за ним. У художньому дискурсі поеми, особливо під час тернистого шляху в Московщину героїня поступово наближається до наратора, до його і свого голосу. Наратор думає про героїню не як про особу, до якої йому байдуже. Співчуваючи страдниці, ніби собі самому, він бачить у Катерині людину, шляхетний духовний світ якої

розтоптали. На погляд І.Франка, у художній візії Шевченка важливе місце займає тема «пониження людської гідності, якого головним і найтиповішим виразом у нього є пониження жінчини, зрада і наруга над дівчиною, якій таким робом назавсідги відбирається можливість легального сімейного життя» [9, 464].

Відомо, що події, зображені в творах художньої літератури, повинні бути внутрішньо вмотивовані. Про це писав ще Оноре де Бальзак: «Талант виявляється в змалюванні причин, що породжують факти, і прихованих порухів людського серця» [1, 126].

Сюжет поеми «Катерина» *концентричний*, тобто події в ньому розгортаються в причинно-наслідкових зв'язках. За її основу взято історію сільської дівчини-красуні, яку знеславив російський офіцер, і вона стала покриткою. В експозиції наратор підкреслює, що Катерина знехтувала народною мораллю: «Не слухала Катерина / Ні батька, ні неньки, / Полюбила *москалика*, / Як знало серденько. / Полюбила молодого, / В садочок ходила, / Поки себе, свою долю / Там занастила» [10, 30]. У Катерини емоційне начало і захоплення «москаликом» (іронічний сигніфікат наратора) притлумило раціональний погляд на світ, тому, засліплена коханням, вона зігнорувала народні моральні приписи взаємин дівчини з парубком. Наратор акцентує, що дівчина покохала москаля, тобто чужинця, офіцера-панича, який з солдатами стояв на пості у селі. За наратором, він представник російської влади в Україні, її поневолювач. Адже Україна була тоді колонією Російської імперії. Катерина покохала напасника її народу, ворога, скоїла в очах громади села непростий гріх. З цієї причини громада суворо засудила покритку, спонукаючи батьків вигнати її з села. Поема починається такою композиційною одиницею, як ліричний відступ, котрий відіграє концептуальну роль у семантиці твору і його пафосі. Знаючи драматичну долю Катерини, наратор звертається до дівчат, уявних реципієнтів, аби вони винесли урок з почутої історії Катерини: «Кохайтесь, чорноброві, / Та не з *москалями*, / Бо москалі – чужі люде, / Роблять лихо з вами» [10, 30]. Розповідач обрамлює ліричний відступ, аби вдруге акцентувати свою засторогу: москалі не тільки чужі люди, а й поводяться як напасники, заподіюють страждання, сміються з

поневолених: «Кохайтесь ж, чорнобриві, / Та не з москалями, Бо москалі – чужі люде, / Згнуццаються вами» [10, 30].

Драматичними барвами наратор-усезнавець у Шевченка змальовує епізод вигнання дочки батьками з дому, застосовуючи оптику нейтральної фокалізації. Батько, як глава сім'ї, сидить за столом, «на руки схилився; / Не дивиться на світ Божий: / Тяжко зажурився» [10, 33]. А мати – на ослоні, на якому пряла, вишивала рушники і сорочки для дочки, мріючи про час, коли віддаватиме Катерину заміж. Зовнішніми порухами й мовленням розповідач тонко відтворює психіку селян-батьків. Замість радості – прийшло горе в образі знеславленої дочки. Мати з болем в душі, в розпачі зі сльозами в очах кидає їй гіркий докір: «А де ж твоя пара? / Де світилки з друженьками, / Старости, бояре?» [10, 33] Ще Франко відзначив, що у творчості Шевченка основоположним є концепт сім'ї, на основі якої Україна не втратить своєї самоідентичності, прямуючи в майбутнє. Поціновується саме сім'я в «тій формі, в якій вона здержалася в українських хуторах і селах, не здеморалізованих ще посторонніми силами. Сімейне життя, патріархальне і сумирне – то найбільша святість. Нарушення тої святості, вилом, зроблений у гармонії сімейного життя, се найтяжче нещастя для сім'ї, найтяжчий гріх, що вимагає дуже основної експірації (очищення від гріха – М.Т.)» [9, 464].

У річищі романтичного дискурсу наратор нагнітає події, використовує антитезу, увиразнює кожен епізод. Структура поеми споріднена з байронічною структурою, зокрема поділ тексту на композиційні одиниці-епізоди, яскрава конфліктність, опозиційність романтичних натур (Катерина втілює людяне начало, альтруїзм, а офіцер-спокусник – начало зла, безсоромності), експлікація гострих драматичних ситуацій, трагічна розв'язка. Логікою подій ліричний розповідач показує, що трагедія Катерини – це її особиста трагедія, але водночас і громади. Село, яке вигнало покритку, переслідувало її і було жорстоким і непохитним. Конфлікт полягає в тому, що колективна психіка вступає в різку суперечність з індивідуумом. Споконвічні патріархальні моральні закони сильніші за волю особи. У душі Катерини не було сформовано внутрішньо зрілу духовну домінуючу української дівчини, уміння побачити підступність чужинця, розпізнати зло. Будучи покритою (народний звичай «покривання») полягав у тому,

що дівчині, яка стала молодницею, пов'язували голову хусткою двома кінцями за потилицею, щоб не видно було її кіс; коли ж пов'язували так хустку незаміжній, яка стала молодницею, то це вважалося ганьбою), Катерина не замислюється над суворою правдою життя: «Катрусю накрили. / Незчулася, та й байдуже, / Що коса покрита: / За милого, як співати, / Любо й потужити. / Обіцявся чорнобривий, / Коли не загине, / Обіцявся вернутися. / Тоді Катерина / Буде собі московкою, / Забудеться горе; / А поки що, нехай люде, / Що хотять говорять» [10, 31]. Вона ще живе ілюзіями. За переступ святих законів народної моралі Катерина опинилася за межами громади. Її не бентежить, що дитина народилася безбачченком від москаля на її ганьбу. Спроба знайти коханого Івана – це прагнення вирватися, звільнитись від тяжкої біди, ставши дружиною «молодого москаля». Героїня діє відповідно до художньої інтенції наратора, який відтворює трагізм буття жінки-покритки.

Композиційна організація тексту будується на сюжетно-структурній дихотомії. У семіосфері тексту «Катерини» існують, за спостереженням Л.Білецького, «два протилежні національні типи, що взаємно себе виключають, а у взаємних стосунках ведуть до конфлікту й катастрофи; а в цій останній завжди гине слабший, хоч в основі своїх духовних властивостей виявляє глибшу натуру, суцільнішу й послідовніше, а в душі своїй носить вищу правду» [4, 151].

Наратор-усезнавець, співчуваючи молодиці на руках з дитиною, майстерно змальовує тернистий шлях Катерини. Прийшла зима, «свище полем завірюха», а подорожня вдягнена бідно: «У личаках – лихо тяжке! – / І в одній свитині. / Іде Катря, шкандибає» [10, 39]. На шляху її поневірянь зустрілися москалі. Вона розпитує у них про свого Івана: «А ті «Мы не знаем». / І звичайно, як москалі / Сміються, жартують: «Ай да баба! Ай да наши! / Кого не надують!» [10, 39] У дихомічній структурі поеми українські чумаки / москалі (російські солдати) – різні люди, порізному вони ставляться до нещасної жінки. Наратор протиставляє два світи: українську моральність, альтруїзм, гуманність і російську нелюдяність і цинізм. Зовнішній наратор стає на позицію героїні. Відчувається його персональна присутність під час діалогу Катерини з москалями, загалом у контексті наративного дискурсу,

який він розвиває. Як резюме до почутого і побаченого, він представляє цитатний дискурс Катерини: «І ви, бачу, люде! / Не плач, сину, моє лихо! / Що буде, те буде. / Піду дальше – більш ходила... / А може й зострину; / Оддам тебе, мій голубе, / А сама загину» [10, 39].

Кульмінаційний епізод поеми – зустріч Катерини зі своїм коханим на шляху. В аспекті хронотопної точки зору важливою є позиція наратора, який моделює художню картину світу у форматі романтичної поетики, протиставляючи високе, шляхетне нищому, жорстокому. Він володіє можливостями наративного всевідання, а тому застосовує змінну фокалізацію. З художнього боку неперевершеними є зимові пейзажі, на тлі яких розігрується драматична картина. На коні Катерина побачила свого Івана, забувши лихо, яке заподіяв їй. Мовлення жінки лагідне, сповнене ніжності: «Любий мій Іване! / Серце моє кохане! / Де ти так барився? / Та до його... за стремена... / А він подивився, / Та шпорами коня в боки» [10, 41]. Цитатним дискурсом героїні наратор підкреслює, що своєю поведінкою Катерина – це не зганьблена і покинута покритка, а наречена чи дружина, яка, чекаючи милого, вийшла у снігову завію зустрічати його. Скільки страждань пережила вона, розшукуючи свого кривдника, але вона вже забула всі біди, аби він зласкавився над нею, не цурався своєї дитини. Та велике розчарування і горе чекало її: офіцер-москаль, упізнавши зведену жертву, ганебно втікає: «Чого ж ти утікаєш? / Хіба забув Катерину? / Хіба не пізнаєш? / Подивися, мій голубе, / Подивись на мене – / Я Катруся твоя любя, / Нащо рвеш стремена?» [10, 41]. Ні прохання, ні докори, ні благання Катерини не розчулили серце офіцера. Вона готова на все, аби кривдник «не кидав сина». У відповідь вона почула брутальні слова: «Дура, отяжися! / Возьмите прочь безумную!» [10, 42] Москаль не захотів навіть подивитись на сина, ганебно втік. Непорядна і жорстока поведінка незвичайно вразила жінку: «Утік!.. нема!.. Сина, сина / Батько одцурався!» [10, 42]. Вона у глибокому відчаї. Думка про самогубство як своє очищення від гріха прозвучала з вуст Катерини ще в домашньому садку. Вдруге після першої зустрічі з москалями, коли мати глянула на свого сина і «тяжко усміхнулась: / Коло серця – як гадина / Чорна повернулась» [10, 40]. У цьому сегменті тексту наратив розвивається крізь оптику

екстрадієгетичного наратора, який психологічну точку зору героїні доповнює за допомогою просторового усвідання і знання. З тонким психологізмом всезнаючий наратор проникає в душу героїні, підготовлює реципієнта до страшної трагедії, у такий спосіб показуючи, що думка про самогубство у нещасної жертви зріла поступово. І ось настало прозріння: у цьому антигуманному світі вона нікому не потрібна; той, кого кохала, довірилася йому, хоч і клявся у вірності, але зрадив і покинув її. Психічна криза і потрясіння довели її до межі: вона ще усвідомлено поклала сина на шляху і просила москалів, аби передали його «старшому», себто його батькові-офіцерові. Іван Франко писав: «Катерина – натура проста, палка, вразлива, сангвінічна; ошукана москалем, відіпхнута, у своїм тяжкім горі вона думає тільки о собі, покидає дитину на шляху, а сама шукає на своє горе ліку – одинокого, який їй лишився, – у воді під льодом» [9, 468]. Катерина народилася на квітучій, прекрасній землі, де панували високоморальні засади життя, родинної гармонії, працелюбства, чесності, вірності. Вона була покликана творити добро і життя. Але в цей прекрасний світ нагло увірвалася чужа сила в особі офіцера-москаля. Покохавши його, Катря не знайшла щастя, а тільки ганьбу, хресну дорогу страждань і душевних мук. Жити у соромі вона не може. Її ідеали вступили в суперечність з антигуманним світом. Вона почуває свою вину за свій гріх, який може спокутувати смертю, від котрої навіть дитина не втримує її в житті. У метакритичному плані естетичної реальності *образ Катерини символічно уособлює сплюндровану Україну*, шлюб якої з москалем неможливий. У цьому й полягає антиколоніальний пафос твору Шевченка.

Семантичний простір поеми «Катерина» перегукується з однойменною картиною митця. Мистецтвознавці помітили, що на картині зображено ходу Катерини, яка «ступає так, як Марія в «Сікстинській Мадонні» Рафаеля». Як художник Шевченко «не засуджує падіння героїні, для нього залишається незаперечною її висока людська гідність, духовна краса і святість почуттів» [8]. Митець доводить, що зображена на картині Катерина – це «дівчина, в якій наближається материнство, – справді красива, а рисунок її ніг, – на що слід звернути увагу, – майже є точно копіює ноги «Сікстинської Мадонни». Спостереження незвичайно влучне, адже поет поклонявся культурі матері, вбачаючи в ній найвищу

гуманність на світі, а тому її обожнював, прирівнював до Мадонни. У поемі Катерина наділена шляхетними почуттями святості материнства, усвідомлює свою людську гідність, які брутально і безжально топче герой-лиходій, тобто москаль-офіцер, штовхаючи її в небуття. Зло і антилюдяність торжествують. Цю ідею втілює епілог, в якому змальовано зустріч Івасика з батьком: «А пан глянув... одвернувся... / Пізнав препоганий, / Пізнав тії карі очі, / Чорні бровенята... / Пізнав батько свого сина, / Та не хоче взяти. / Пита пані, як зветься? / «Івась». – «Какой милый!» / Берлин рушив, а Івася / Курява покрила...» [10, 44]. Так завершує наратор-усезнавець п'ятий акт цієї трагедії. Вплив гетеродігетичного наратора з нульовою і зовнішньою фокалізацією набуває особливого статусу, як опозиція «хто говорить» і «хто бачить».

Отже, у парадигмі наративного дискурсу поеми «Катерина» Т.Шевченка експліцитний гетеродігетичний наратор виконує головну функцію. В цьому контексті важливу естетичну роль відіграє нульова, зовнішня і внутрішня фокалізація, які експлікують художній наратив ліро-епічної поеми. Це зумовлено тим, що «Катерина» за жанром – центрогеройна поема, в якій складно скомпліковані дискурси наратора і героїні, формуючи твір як естетичний феномен. Наратор Шевченка природно вибудовує типологію точок зору наративного дискурсу, відношення між ними в художньому світі тексту. Витворений уявою поета розповідач стає вісью наративу, а його погляд на події та героїв – це точка зору аукторіального розповідача, який структурно чітко формує читацьку рецепцію.

Література:

- Бальзак 1995: Бальзак О. Собр. соч.: В 15 т. – Т. 15. – М.: Гослитиздат, 1995.; Бахтин М. Автор и герой в эстетической деятельности // Эстетика словесного творчества. – М., 1979.; *Бахтин 1979*: Бахтин М. Проблемы поэтики Достоевского. – М.: Советская Россия, 1979.; Білецький Л. «Катерина» // Шевченко Т. Кобзар: У 4 т. – Т.1. – Вінніпег: Тризуб, 1952.; *Смілянська 1981*: Смілянська В. Стиль поезії Шевченка (суб'єктна організація). – К.: Наукова думка, 1981.; *Ткачук 2007*: Ткачук М. Наративні моделі українського письменства. – Тернопіль: Медобори, 2007.; *Ткачук 2002*: Ткачук О.М. Наратологічний словник. – Тернопіль: Астон, 2002.; *Український живопис 1994*: Український живопис. Сто

252 Наукові записки № 40. Літературознавство
вибраних творів. Альбом. – К., 1994.; Франко 1981: Франко І.
«Наймичка» Т.Шевченка // Франко І. Збір. тв.: У 50 т. – Т. 29. – К.:
Наукова думка, 1981.; *Шевченко 1990*: Шевченко Т. Пов. збір. тв.: У
12 т. – Т.1. – К.: Наукова думка, 1990.

Stanzel F. Die typischen Erzählsituationen im Roman. – Wien –
Stuttgart, 1969.

Микола Ткачук, проф. (Тернопіль)

ББК 82.3 (4 УКР)

УДК801.81:161.2

Українські митці ХХ століття у силовому полі Тараса Шевченка

Розглядаються питання спадкоємності і творчої рецепції, образів, концептів та ідей Тараса Шевченка в ХХ столітті в українській літературі. Митці слова у своїх естетичних шуканнях спиралися та художні здобутки поета, продовжували його традиції і на цій основі моделювали художню картину світу та місце людини в ній.

Ключові слова: *традиції, рецепція, наратив, наратор, новаторство, художній світ, жанрове багатство, поетика.*

Ktchuk M.P. Ukrainian artists of the XXth century in Taras Shevchenko's force field.

The questions of succession and creative reception, of images, concepts and Taras Shevchenko's ideas in the XXth century in Ukrainian literature are discussed in the article. The artists of words in their searchings based themselves on the poets artistic achievements, pursued his traditions and modeled artistic picture of the world and human being's place in it on this basis.

Key words: *traditions, reception, narrative, narrator, novelty, artistic world, genre variety and poetics.*

Творчість Т.Шевченка, його рецепція завжди були тісно пов'язані з національним і духовним буттям народу. Особливо міцніли ці зв'язки у революційну та пореволюційну добу, якими були перші десятиліття ХХ ст. У цьому процесі постать поета була силовим полем, яке визначало характер естетичних шукань нової генерації митців, які взорували на нього й продовжували його